

woorden. Ook *histoire des larmes* bekritiseert dit zogenaamde artsiaanse ego in de manier waarop tranen worden gebruikt: biologisch en psychologisch. En *'Ik denk, dus ik ben'* lijkt bij Fabre een *'Ik wil, dus ik ben'* te zijn, een bewustzijn ergens tussen lichaam en geest. En vermits sferenpsychologie volgens Sloterdijk vooraf gaat aan sferenpolitiek breidt deze inflatie van zin zich ook uit naar het materosferologisch niveau, waarbij de ronde globe uit 'globalisme' tevens implodeert tot schuim.

E o en 'mimētis e pest'

Als straf kan de praatgrage nimf E o [εχο] enkel nog de woorden van een ander weerkaatsen. Maar haar stem komt tot leven en ze slaagt er zo in het vonnis van de goden te omzeilen door haar woorden te kleuren. Zo krijgen klanken/woorden een eigenschap die niet aanwezig is in het 'origineel'. Tegelijkertijd lijkt ze liamelijk te verdwijnen, droogt ze uit: *'Levenssappen ontsnappen aan haar lijf.'*² Ze leeft op het eerste zicht verder als stem zonder lichaam. E o's uitdroging lijkt op de verdorring die de personages in *histoire des larmes* uitsreuewen.

Wanneer we de wetenschappelijke benadering van E o's erop naslaan wordt snel duidelijk dat E o's ook een kwestie zijn van afstand en ontwerp van de ruimte. Om een E o te verkrijgen is er een enorme lege ruimte nodig die tegelijkertijd ook gedefinieerd is. Deze 'afgebakende leegte' kan dan tijdelijk bewoond worden door een E o.

Besmetting is hier een manier om sferen van samenzijn te reëren, waarbij twee entiteiten elkaar interpreteren.

het oren van een E o in een lege ruimte heeft tegelijkertijd iets vertrouwds en bevreemdends.

E o's stem erinnert ons aan haar visuele lichaam. Zonder een oorzakelijke bandiermee is er geen stem mogelijk. Tegelijkertijd wordt haar lichaam een ruimte die de stem weerkaatst. Haar lichaam wordt een ruimte, een sfeer die zowel een binnen als een rondom bevat. De stem is het medium dat ruimte en lichaam interpenetreert, waardoor er geen sprake meer is van twee afzonderlijke entiteiten.

Op die manier fungeert de E o als een 'nobje t', naar een begrip dat Sloterdijk aan Tomas Ma o³ ontleende en waar we verder op zullen terugkomen.

E o ontult ons tegelijkertijd dat 'etzelfde' niet bestaat, dat het enkel bestaat bij gratie van een verschil en in feite een imaginaire constructie is. Het ontult ons dat onze woorden en verhalen een E o zijn van de Taal, waarin we altijd tekort zullen schieten.

Dit is de spatiale dimensie van het verschil die Sloterdijk aanduidt en evoeert, in een wereld waarin het vermogen tot het maken van een onderscheid verloren gaat. Een wereld die soms funtioneert bij bate van een mimetische pest, waar men gelooft in 'etzelfde' en omogeniteit.

het is onder andere vanuit deze optiek dat Sloterdijk voor een dynamiek van het schuim pleit. Deze dynamiek ontstaat doordat nie-

LEXICON

AANGEBOREN IMMUNUSYSTEEM Het kan dagen of weken duren vóór het aanpassingsimmuunsysteem een effect sorteert. Nochtans worden de meeste organismen onstant aangevallen door ziekteverwekkers, die door het snel handelende aangeboren immuunsysteem onder controle moeten worden gehouden. Planten en vele dieren bezitten geen aanpassingsimmuunsysteem en beroepen zich in plaats daarvan op aangeboren immuniteit. Recent werd er vooruitgang geboekt op het gebied van aangeboren immunologie door de ontdekking van

mandwil en kan zijn zoals het geel, maar tegelijkertijd bootst iedereen elkaar na. Het zijn de E o's van de eerste nobje tieve ruimte van de foetus in de baarmoeder, verbonden door bloed en geluidsgolven.

Net zoals bepaalde dieren (vleermuizen) het vermogen hebben om aan een oloatie te doen, worden oren 'zien'. Het oor is primair, en niet het oog. Sloterdijk stelt de stem voorop en niet zozeer de blik.

Besmetting is hier een manier om sferen van samenzijn te reëren, waarbij twee entiteiten elkaar interpenetren. Veraling en nabotsing zijn eigenschappen van besmetting, die niet 'etzelfde' reëren, maar versillen installeren. Op deze manier is immunologie geen binnenhouden van 'etzelfde' en buitenhouden van wat vreemd is.

Erotis e bloedvergiftiging

het dierlijke magnetisme uit de renaissance psychologie besreeft 'verliefd worden' als een soort erotische bloedvergiftiging. In de vierogenruimte tussen twee mensen vond een soort onzichtbaar transport plaats van de vóten, die van het ene lichaam naar het hart van het andere lichaam vloeiden. Op deze manier ontstond het verlangen van de persoon voor die ander, omdat het vóten in zijn hart steeds op zoek zal gaan naar het lichaam waar het vandaan komt.

Friederich Anton Mesmer (1734-1815)⁴ zorgde voor een grote doorbraak en ruime bekendheid van het begrip 'dierlijk magnetisme'. Volgens Mesmer was het universum doordrongen van een uiterst fijne vloeistof, die tegelijkertijd ook door een ons lichaam vloeit. Want ons lichaam trekt deze vloeistof aan, als een magneet. Op deze manier kon hij een typische romantische stelling uitwerken: door de uitwisseling van deze vloeistof en de aantrekkingskracht ervan op ons lichaam, kunnen we tot een harmonie komen met de natuur en het universum. Ziektes verstoren deze harmonie, en zijn inderpalen die de magneetwerking van ons lichaam belemmeren en zo de vitale doorstroming van het universele fluidum in de weg staan.

Ook in *histoire des Larmes* staat het lichaam als een zak vol vóten in onnetie met de buitenwereld. De vóten van het lichaam verlangen ernaar over te vloeien in de regen, de zee, het water van de kosmos. De huid krijgt uitstulpingen in de buitenwereld via glazen bokalen die het zweet, pis en tranen opvangen. Het water opgevangen in deze bokalen kan zich vermengen met het water van de kosmos. De bokalen waaiten op de regen.

LEXICON

AANPASSINGSMIMUNUSYSTEEM Het aanpassingsimmuunsysteem, ook het verworven immuunsysteem genoemd, verklaart het feit dat wanneer de meeste zoogdieren een eerste besmetting door een ziekteverwekker overleven, zij over het algemeen immuun zijn voor een ziekte die door diezelfde ziekteverwekker wordt veroorzaakt. Dit wordt in de moderne geneeskunde geïmplementeerd bij het gebruik van vaccins. Het aanpassingsimmuunsysteem is gebaseerd op immuuncellen - witte bloedlichaampjes (of witte bloedellen) - die door stamcellen in het beendermerg worden geproduceerd. Het immuunsysteem kan in twee types worden